

Doniyor kitobi — Oltmish to‘rtinchi qism

Vahiyning ochilishi: 2001-yil 11-sentabrni muhrlanish vaqti, keyingi yomg‘ir va Masihning yakuniy ishi bilan bog‘lash

Jeff Pippenger

2024-01-28

So‘nggi maqolalarda biz Bashorat Ruhi asarlaridan 2001-yil 11-sentabrdan boshlab Mixail o‘rnidan turib, insonlar uchun sinov muddati yakun topguniga qadar bo‘lgan vaqt davrini ko‘rsatib beradigan bir necha parchalarni tilga oldik. O‘sha vaqt davri mobaynida, Eng Muqaddas Xonada Masihning yakuniy ishini ko‘rsatib beradigan bir nechta bashoratli tasvirlar mavjud.

Masihning muqaddas maskandagi xizmati Doniyor kitobining sakkizinchi bobidagi Ulay daryosi haqidagi vahiyda tasvirlangan, va Oqsoqol Uayt bizga Ulay daryosi haqidagi vahiy hozir amalga oshish jarayonida ekanini bildirgan. Hozir amalga oshish jarayonida bo‘lgan, samoviy muqaddas maskanda bajariladigan yakuniy ish turli xil payg‘ambarlik atamalari bilan ifodalanadi. U, boshqa payg‘ambarlik ifodalari qatorida, muhrlash vaqti, kechgi yomg‘ir, najot ishining yakunlanishi va ma‘badning poklanishi sifatida tasvirlanadi. Bu atamalarni bir joyga jamlash, shuningdek ularni o‘zlarining to‘g‘ri tarixiy o‘rniga qo‘yish muhimdir.

“Shu paytda, najot ishi yakuniga yetib borayotgan bir vaqtda, yer yuziga musibat keladi, xalqlar g‘azablanadi, biroq uchinchi farishtaning ishiga to‘sqinlik qilmasligi uchun tiyib turiladi. O‘sha paytda «so‘nggi yomg‘ir», ya‘ni Egamizning huzuridan keladigan jonlanish keladi; u uchinchi farishtaning baland ovozigacha qudrat berish va yetti oxirgi vabo to‘kiladigan davrda muqaddaslarni sobit turishga tayyorlash uchun keladi.” Early Writings, 85.

“Uchinchi farishtaning ishi” ayni paytda “najot ishi” ham bo‘lib, u “yetti oxirgi ofat to‘kiladigan davrda turib bera olishlari uchun azizlarni tayyorlaydi.”

Xalqlar g‘azabga keldilar, Sening g‘azabing ham keldi, o‘liklarning hukm qilinadigan vaqti yetdi; Sening qullaring bo‘lgan payg‘ambarlarga, azizlarga va ismingdan qo‘rquvchilarga — kichik va ulug‘larga — mukofot beradigan, hamda yer yuzini halok qiluvchilarni halok qiladigan vaqt keldi. Vahiy 11:18.

Sinov muddati yopilishidan oldin (bu Xudoning g‘azabi to‘kiladigan paytdir) xalqlar g‘azabga keladilar, biroq xalqlar g‘azabga kelganlarida, ayni paytda ular “tiyib turiladi” ham. Xalqlar g‘azabga keladigan “vaqt” najot ishining yakunlovchi faoliyati boshlanganini ko‘rsatadi, va najot ishining yakunlovchi faoliyati — Xudoning xalqini muhrlashdir.

“Xudoning haqiqiy xalqi, qalbida Rabbiyning ishi va jonlarning najotini tutganlar, gunohni har doim uning asl, gunohkor tabiatida ko‘radilar. Ular Xudoning xalqini osonlik bilan qamrab oladigan gunohlarga nisbatan doimo sadoqatli va ochiq muomala tarafida bo‘ladilar. Ayniqsa jamoat uchun bo‘lgan yakunlovchi ishda, Xudoning taxti oldida nuqsonsiz turadigan bir yuz qirq to‘rt mingning muhrlanish vaqtida, ular Xudoning nomini da‘vo qiluvchi xalqining nohaqliklarini eng chuqur his qiladilar. Bu, payg‘ambarning so‘nggi ish haqidagi tasvirida, har

biri qo‘lida qirg‘in quroli tutgan kishilar timsoli ostida kuchli tarzda bayon etilgan. Ularning orasida zig‘ir matoga kiyingan, yonida kotibning siyohdoni bo‘lgan bir kishi bor edi. ‘Va Rabbiy unga dedi: Shahar o‘rtasidan, Quddus o‘rtasidan o‘tib chiq, va uning o‘rtasida qilinayotgan barcha jirkanchliklar uchun xo‘rsinib, faryod qilayotgan kishilarning peshonalariga belgi qo‘y.’” Testimonies, 3-jild, 266-bet.

Xalqlar bir yuz qirq to‘rt ming kishining muhrlanishiga to‘sqinlik qilmasliklari uchun tiyib turiladi. Vahiy kitobining yettinchi bobida tiyib turilgan g‘azablangan xalqlar ayni o‘sha davr mobaynida tiyib turilgan to‘rt shamol sifatida tasvirlanadi, va o‘sha vaqt aynan bir vaqt davri sifatida aniq belgilab beriladi.

“Shayton hozir, muhrlanishning ushbu davrida, Xudoning xalqining ongini hozirgi haqiqatdan chalg‘itish va ularni ikkilantirish uchun har qanday vositadan foydalanmoqda. Men Xudo O‘z xalqini qayg‘u-alam vaqtida himoya qilish uchun ularning ustiga tortayotgan bir qoplamani ko‘rdim; va haqiqat tomon qat‘iy qaror qilgan hamda qalbi pok bo‘lgan har bir jon Qodir Zotning qoplamasi bilan qoplanishi kerak edi.

«Shayton buni bilardi va imkon qadar ko‘proq kishilarning ongini haqiqat borasida ikkilanib, beqaror holda saqlab qolish uchun qudratli kuch bilan ish olib borayotgan edi. ...»

Men ko‘rdimki, Shayton Xudoning xalqini, ayni shu muhrlanish davrida, chalg‘itish, aldash va uzoqlashtirish uchun shu yo‘llar bilan ish olib bormoqda. Men ko‘rdimki, ba‘zilar hozirgi haqiqat uchun qat‘iyat bilan turmayotgan edilar. Ularning tizzalari qaltirab, oyoqlari sirg‘anayotgan edi, chunki ular haqiqat ustida mahkam turmagan edilar; va ular shu tarzda qaltirab turgan ekanlar, Qodir Xudoning qoplovi ularning ustiga tortib qo‘yila olmas edi.

“Shayton ularni turgan joyida ushlab qolish uchun o‘zining bor hiyla-san‘atini ishga solayotgan edi, toki muhrlash davri o‘tib ketsin, toki Xudoning xalqi ustiga qoplama tortilsin va ular so‘nggi yetti baloda Xudoning yondiruvchi g‘azabidan pana bo‘ladigan boshpanasiz qolib ketmasin. Xudo bu qoplamani O‘z xalqi ustiga tortishni boshladi, va qirg‘in kunida boshpana topishi lozim bo‘lganlarning barchasi ustiga u tez orada tortiladi. Xudo O‘z xalqi uchun qudrat bilan ish ko‘radi; va Shaytonga ham ish ko‘rishga yo‘l qo‘yiladi.” Early Writings, 43, 44.

Oqsoch opa bu so‘zlarni 1851-yilda, Xudoning xalqi Laodikiya holatiga kirishidan va “yetti vaqt”ning ortib borgan nurini rad etib, muhrlanish jarayonini kechiktirishidan besh yil oldin yozgan edi. O‘sha nur yetti oxirgi vabo oldidan Xudoning O‘z xalqini qoplash ishini kuchaytirib, yakuniga yetkazgan bo‘lur edi. Biroq buning o‘rniga, Xudoning xalqi isyon ko‘tardi va qadimgi Isroilning isyoni hamda sahroda sarson bo‘lib yurishi orqali timsollanganidek, Laodikiyaning sahosida sarson yurishga mahkum qilindi. Qadimgi Isroilning isyonchilaridan nechasi Va‘da Qilingan Yurtga kirdi? Muqaddas Kitobdagi qaysi parcha yoki Bashorat Ruhi najot topadigan biror Laodikiyalikni ko‘rsatadi? Javob: “Hech biri!” Chunki Laodikiyalik, xuddi sahroda halok bo‘lgan qadimgi Isroil kishilari kabi, mutlaqo yo‘qolgandir.

Yuz qirq to‘rt ming kishining muhrlanishi bir vaqt davridir va u to‘rt farishta to‘rt shamolni tiyib turgan paytda boshlanadi; bu ayni paytda xalqlar g‘azabga kelgan, biroq jilovlab turilgan vaqt

hamdir. Muhrlanish davrida Xudo O‘z xalqini yetti so‘nggi balo vaqtida bardosh berishga tayyorlaydi, va bu tayyorgarlik O‘z xalqining ustiga “bir qoplama” tortish sifatida tasvirlanadi; shuningdek, u najot ishini yakunlash va uchinchi farishta ishini tamomlash sifatida ham tasvirlanadi. Bu barcha tasvirlar bilan ifodalangan tayyorgarlik “hozirgi haqiqat”ni qabul qilishga asoslanadi.

“Hozirgi haqiqat” uchun “qat’iy turmaydiganlar” — o‘z onglarini “hozirgi haqiqat”ga qaratmaganlari sababli “ikkilanayotganlar”dir. U shunday yozadi: “Men hozirgi haqiqat uchun qat’iy turmayotgan ayrimlarni ko‘rdim. Ularning tizzalari titrar, oyoqlari esa toyib ketar edi, chunki ular haqiqat ustiga mustahkam o‘rnatilmagan edilar, va ular shunday titrab turganlarida Qodir Xudoning qoplovi ularning ustiga tortib qo‘yila olmas edi.”

“Хозирги хақиқат” “қоплов”ни таъминлайди ва “қоплов” айна пайтда “Худонинг муҳри” сифатида ҳам ифодаланади. “Худонинг муҳри” ибронийларнинг эшикларини қоплаган қон билан тимсол қилинган эди; шу қон туфайли вайрон қилувчи фаришта эшиги қон билан “қопланган” уйлardan ўтиб кетган. “Қоплов” — бу “муҳрлаш”дир, ва “муҳрлаш” “ҳозирги хақиқат” орқали амалга оширилади.

Ularni O‘z haqiqatin bilan muqaddas qilgin: Sening kaloming haqiqatdir. Yuhanno 17:17.

Har bir islohot harakati o‘ziga xos mavzuga ega bo‘lgan, va yuz qirq to‘rt mingning islohotchi harakatining mavzusi “uchinchi Vayning Islomidir”. Oxirgi kunlardagi “hozirgi haqiqat” — uchinchi Vayning Islomidir.

«Muqaddas Yozuvlar Xudoning xalqi uchun muttasil ravishda ochilib bormoqda. Har bir avlodga alohida tatbiq etiladigan haqiqat hamisha bo‘lgan va hamisha bo‘ladi». Review and Herald, 1886-yil 29-iyun.

Bu so‘nggi kunlarda Xudoning xalqiga muhr bosadigan hozirgi haqiqat “xabari”dir va muhrlash vaqti to‘rt shamol tiyib turilgan paytda boshlanishi sifatida tasvirlanadi. 2001-yil 11-sentabrda xalqlar g‘azabga keldi, va o‘sha paytda yuz qirq to‘rt mingning muhrlanishi boshlandi, chunki “xabar” bo‘lgan keyingi yomg‘ir ochila boshlagan edi.

“Yuhannoga jamoatning tajribasiga oid chuqur va hayajonli ahamiyatga ega manzaralar ochib berildi. U Xudoning xalqining holatini, xavf-xatarlarini, kurashlarini va oxirgi najot-topishini ko‘rdi. U yer hosilini pishitib yetiltiradigan, uni yo samoviy ombor uchun bog‘lamlar sifatida, yo halokat olovlari uchun bog‘-bog‘ o‘tinlar sifatida tayyorlaydigan yakunlovchi xabarlarni qayd etadi. Unga, ayniqsa oxirgi jamoat uchun, ulkan ahamiyatga ega mavzular vahiy qilindi; toki xatodan haqiqatga yuzlanadiganlar oldilaridagi xavf-xatarlar va kurashlar haqida ta’lim olsinlar. Yer yuziga kelayotgan narsalar haqida hech kim zulmatda qolishi shart emas”. The Great Controversy, 341.

Xalqlar g‘azabga to‘lgan paytda, ular ayni vaqtda jilovlab turildi va “keyingi yomg‘ir” yog‘a boshladi; keyingi yomg‘ir esa Xudoning xalqini muhrlaydigan “hozirgi haqiqat” xabaridir.

“Battle Creekdagi ish ham xuddi shu tartibdadir. Sanatoriyadagi rahbarlar imonsizlar bilan aralashib ketdilar, ularni ozmi-ko‘pmi o‘z kengashlariga kiritdilar, ammo bu go‘yo ko‘zlari

yumuq holda ish boshlashga o'xshaydi. Ular istalgan vaqtda boshimizga nima yog'ilishini ko'ra olish uchun zarur farosatdan mahrumdirlar. Umidsizlik, urush va qon to'kish ruhi bor, va bu ruh zamonning mutlaq oxirigacha kuchayib boradi. Xudoning xalqi peshonalarida muhrlangach — bu ko'rinadigan biror muhr yoki belgi emas, balki haqiqatda ham aqliy, ham ruhiy jihatdan shunday qaror topishdirki, ular endi qo'zg'atib bo'lmasinlar — Xudoning xalqi muhrlanib, silkinish uchun tayyor bo'lishi bilanoq, u keladi. Darhaqiqat, u allaqachon boshlangan. Xudoning hukmlari hozir yurt uzra tushmoqda, toki bu bizga ogohlantirish bo'lsin va biz nima kelayotganini bilaylik." Manuscript Releases, 10-jild, 252.

"Muhrlash" — "haqiqatga qat'iy joylashish"dir. Muhrlash vaqti kontekstida u shunday yozadi: "Umidsizlik, urush va qon to'kish ruhi mavjud bo'lib, bu ruh zamonning mutlaq nihoyatigacha kuchayib boradi." Xalqlar g'azabga kelganlarida, ular tiyib turiladi, biroq to'rt shamol sifatida tasvirlangan "urush va qon to'kish" "zamonning mutlaq nihoyatigacha kuchayib boradi." Uchinchi Voyning Islomiyati o'z urushini zamonning mutlaq nihoyatigacha izchil ravishda kuchaytirib boradi, va Islomni bir yuz qirq to'rt mingning islohotidagi "mavzu" sifatida tushunishga doir bashoratli anglash ham ayni shu davr mobaynida bir vaqtning o'zida ortib boradi. Islom tomonidan amalga oshirilgan bu izchil kuchayish ayni shu davr mobaynida kechadigan keyingi yomg'irning quyilishi bilan parallel ravishda sodir bo'ladi, chunki keyingi yomg'ir bir "xabar"dir.

"Butun yerning Rabbisi huzurida turgan moylangan zotlar bir vaqtlar Shaytonga yopib turuvchi karub sifatida berilgan maqomga egadirlar. O'z taxtini qurshab turgan muqaddas mavjudotlar orqali Rabbiiy yer aholisi bilan uzluksiz aloqani saqlab turadi. Oltin moy Xudo imonlilarning chiroqlarini lipillab o'chib qolmasligi uchun to'ldirib turadigan inoyatni ifodalaydi. Agar bu muqaddas moy osmondan Xudoning Ruhi xabarlarini orqali quyilmaganida edi, yovuzlik kuchlari odamlar ustidan butunlay hukmronlik qilgan bo'lur edi.

"Xudo bizga yuboradigan xabarlarini qabul qilmaganimizda, U sharmanda qilinadi. Shu tariqa biz U qalblarimizga quyib, zulmatda bo'lganlarga yetkazilishini istaydigan oltin moyni rad etamiz. 'Mana, kuyov kelmoqda; uni qarshi olishga chiqinglar', degan da'vat yangraganida, muqaddas moyni qabul qilmagan, yuraklarida Masihning inoyatini asrab-avaylamaganlar nodon qizlar kabi o'zlarining Rabbisini kutib olishga tayyor emasliklarini ko'radilar. Ular o'zlarida bu moyni qo'lga kiritish qudratiga ega emaslar, va ularning hayoti vayron bo'ladi. Ammo agar Xudoning Muqaddas Ruhi so'raladigan bo'lsa, agar biz Muso qilganidek: 'Menga O'z ulug'vorligingni ko'rsat', deb yolvorsak, Xudoning sevgisi yuraklarimizga to'kib solinadi. Oltin quvurlar orqali oltin moy bizga yetkaziladi. 'Kuch bilan ham emas, qudrat bilan ham emas, balki Mening Ruhim bilandir, deydi Sarvari Olam.' Solihlik Quyoshining yorqin nurlarini qabul qilish orqali Xudoning farzandlari dunyoda chiroqlar kabi porlaydilar." Review and Herald, July 20, 1897.

Oxirgi yomg'ir "sepalay" boshlaydi va oxir-oqibat to'liq to'kilishga aylanadi. Oxirgi yomg'irning "sepalanishi" yomg'irning "o'lchab berilishi" sifatida ta'riflanadi, to'liq to'kilish esa u "o'lchovsiz" to'kiladigan paytdir. Opa Uayt oxirgi yomg'ir yog'ayotgan, ba'zilar uni qabul qiladigan, ba'zilar esa qabul qilmaydigan bir vaqtini aniq ko'rsatadi. O'sha paytda yomg'ir "o'lchab berilmoqda", yoki u "sepalamoqda".

Ba'zi odamlar nimadir sodir bo'layotganini anglaydilar, ammo bu ularni faqat qo'rqitadi.

“Jamoatlarda Xudoning qudratining ajoyib bir namoyoni bo'lishi kerak, ammo bu namoyon o'zlarini Rabbiy oldida kamtar qilmagan, e'tirof va tavba orqali yuraklarining eshigini ochmaganlarga ta'sir qilmaydi. Yerni Xudoning ulug'vorligi bilan yoritadigan o'sha qudratning namoyonida ular, o'z ko'rliklari ichida, faqat xavfli deb o'ylaydigan bir narsani, qo'rquvlarini qo'zg'atadigan bir narsani ko'radilar va unga qarshi turish uchun o'zlarini mahkam tutadilar. Rabbiy ularning kutishlari va tasavvurlariga muvofiq ish tutmagani uchun, ular bu ishga qarshi chiqadilar. “Nega, — deydilar ular, — biz Xudoning Ruhini bilmasligimiz kerak, axir biz bu ishda shuncha yillardan beri bo'lganmiz-ku?” Chunki ular Xudoning xabarlaridagi ogohlantirishlarga, iltijolarga javob bermadilar, balki qat'iy ravishda: “Men boyman, boyib ketganman, va hech narsaga muhtoj emasman”, deb aytishda davom etdilar.” Maranatha, 219

“Ko'plar avvalgi yomg'irni katta darajada qabul qila olmadilar. Ular Xudo shu tariqa o'zlari uchun tayyorlab qo'ygan barcha ne'matlarga erishmadilar. Ular bu yetishmovchilik keyingi yomg'ir orqali to'ldiriladi, deb kutmoqdalar. Inoyatning eng boy mo'l-ko'lligi ato etilganda, ular uni qabul qilish uchun yuraklarini ochishni niyat qilmoqdalar. Ular dahshatli xatoga yo'l qo'ymoqdalar. Xudo O'zining nuri va bilimini berish orqali inson qalbida boshlagan ish uzluksiz davom etib borishi kerak. Har bir inson o'z zaruratini anglab yetishi lozim. Yurak har qanday nopoklikdan bo'shatilib, Ruhning unda maskan tutishi uchun poklanishi kerak. Ilk shogirdlar Elliginchi kun kuni Muqaddas Ruhning to'kilishiga gunohni e'tirof etish va tark etish, sidqidildan ibodat qilish hamda o'zlarini Xudoga bag'ishlash orqali tayyorlandilar. Xuddi shu ish, faqat yanada yuksakroq darajada, hozir ham bajarilishi kerak. O'shanda insoniy vosita faqat marhamatni so'rashi va Rabbiy uning haqidagi ishni mukammal qilishini kutishi kerak edi. Ishni boshlagan Xudoning O'zidir, va U O'z ishini nihoyasiga yetkazib, insonni Iso Masihda komil qiladi. Ammo avvalgi yomg'ir bilan ifodalangan inoyatga nisbatan beparvolik bo'lmasligi kerak. Faqat o'zlaridagi nurga muvofiq yashayotganlargina yanada buyukroq nurni qabul qiladilar. Agar biz faol masihiy fazilatlarini namoyon etishda kundan-kunga oldinga siljib bormasak, keyingi yomg'irdagi Muqaddas Ruhning namoyon bo'lishlarini tan olmaymiz. U atrofimizdagi yuraklarga yog'ayotgan bo'lishi mumkin, ammo biz uni na anglaymiz, na qabul qilamiz.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Ushbu parchada u “inoyatning eng mo'l-ko'l bolligi ato etiladigan” bir vaqt borligini ko'rsatadi; shu tariqa keyingi yomg'ir o'lchovsiz to'kiladigan bir vaqtni belgilab beradi. Shu haqiqat bilan bog'liq holda, u faqat o'zlarida bor nurga muvofiq yashayotganlargina yanada buyukroq nurni qabul qilishlarini ko'rsatadi. Mazkur tamoyilda nur (ya'ni hozirgi haqiqat) izchil ravishda ortib borishi ravshandir. So'nggi jumlada u keyingi yomg'ir yog'ayotgan, ba'zilar uni anglab qabul qilayotgan, boshqalar esa qabul qilmayotgan bir vaqtni ko'rsatadi. Agar siz xabarni, ya'ni keyingi yomg'irni tan olmasangiz, uni qabul qilmaysiz.

“Biz keyingi yomg'irni kutib turmasligimiz kerak. U ustimizga yog'ayotgan shafqatning shudringi va yomg'irlarini tan oladigan hamda o'zlashtiradiganlarning barchasi ustiga kelmoqda. Biz nur parchalarini yig'ib olganimizda, biz Unga ishonishimizni istaydigan Xudoning sobit marhamatlarini qadrlaganimizda, har bir va'da bajo bo'ladi. [Ishayo 61:11 dan

iqtibos.] Butun yer yuzi Xudoning ulug‘vorligi bilan to‘ldirilishi kerak.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7-jild, 984.

G‘azabga to‘lgan xalqlar tiyib turilgan paytda, keyingi yomg‘ir “o‘lhab berila” boshlanadi. “Inoyatning eng mo‘l-ko‘l to‘liqligi ato etiladigan” vaqt, keyingi yomg‘ir o‘lchovsiz ravishda yog‘diriladigan paytni ko‘rsatadi.

Xalqlar g‘azablangan, ammo tiyib turilgan paytda, oxirgi yomg‘ir yog‘a boshlaydi, biroq u “o‘lhab” beriladi, chunki o‘sha paytda jamoat bug‘doy bilan begona o‘tlar aralash bo‘lgan holatda bo‘ladi. Bug‘doyni ham, begona o‘tlarni ham pishib-yetilishga olib keladigan yomg‘ir aynan shu yomg‘irdir, va oxirgi yomg‘ir — bu hozirgi haqiqat xabari bo‘lib, u yo tan olinib qabul qilinadi, yo bo‘lmasa qabul qilinmaydi. Ushbu bashoratli tushunchalarning barchasi Muqaddas Yozuvlarda aniq ko‘rsatib berilgan. 2001-yil 11-sentabrda oxirgi yomg‘ir “sepa” boshladi va u yarim tun faryodi xabari yetib kelguncha bosqichma-bosqich kuchayib boradi; o‘shanda dono va nodon bokiralar abadiyan ajratib qo‘yiladi.

Shundan so‘ng, donolar Xudoning boshqa podasini Bobildan tashqariga chorlaydigan bir bayroq kabi yuksaltiriladi; shundan keyin esa keyingi yomg‘ir o‘lchovsizlik bilan to‘kiladi va Mixoil o‘rnidan turib, inson uchun sinov muddati tugaguncha yog‘ishda davom etadi.

“Men to‘rt farishta to‘rt shamolni Iso muqaddasxonadagi ishini tamomlagunicha ushlab turishini, shundan keyin esa yetti oxirgi balo kelishini ko‘rdim.” Early Writings, 36.

To‘rt shamolning ushlab turilishi, Xudoning oxirgi kunlarda sodir bo‘lishiga yo‘l qo‘yadigan tobora kuchayib borayotgan hukmlari ustidan O‘zining ilohiy ta‘minlovchi nazoratini ifodalaydi. To‘rt farishta yuz qirq to‘rt ming kishining muhrlanish davrida to‘rt shamolni ushlab turadi, ammo o‘sha vaqt oralig‘ida “umidsizlik, urush va qon to‘kish ruhi mavjud bo‘lib, bu ruh kuchayib boradi.” Xudoning farzandlaridan oxirgisi ham muhrlangach, Mikoil turib chiqadi va to‘rt shamol to‘liq qo‘yib yuboriladi, shundan so‘ng Yetti Oxirgi Balolar keladi.

Vahiy kitobining o‘n birinchi bobidagi “buyuk zilzila soati”, Doniyor kitobining to‘qqizinchi bobidagi ko‘cha va devor bitkazilgan paytdagi “mashaqqatli zamonlar” — bu “xalqlar g‘azablanadigan” vaqtdir. O‘sha davr oralig‘ida keyingi yomg‘ir “o‘lchov bilan” yog‘diriladi. Ishayo keyingi yomg‘irning o‘lchanadigan vaqtini belgilaydi va o‘sha vaqttni “sharq shamoli kuni” deb ko‘rsatadi. “Sharq shamoli kuni” 2001-yil 11-sentabr edi.

Keyingi maqolada biz so‘nggi yomg‘irning “o‘lchanishi”ni ko‘rib chiqishda davom etamiz, biroq shuni yodda tutish lozimki, Xabakkukning muqaddas lavhalarida Islomning uchta Voyi sifatida ifodalangan Millerning tushidagi gavhar, so‘nggi kunlarda, u dastlab Miller tomonidan bir joyga jamlangan paytdagidan o‘n barobar yorqinroq porlashi kerak.

“Bir safar Nyu-York shahrida bo‘lganimda, tungi bir paytda menga qavat ustiga qavat ko‘tarilib, osmonga tomon yuksalayotgan binolarni ko‘rish ko‘rsatildi. Bu binolar yong‘inga chidamli deb kafolatlangan edi va ular o‘z egalari hamda quruvchilarini ulug‘lash uchun bunyod etilgan edi. Bu binolar tobora balandroq va yana balandroq ko‘tarilar, ularda esa eng qimmatbaho material ishlatilardi. Bu binolarga egalik qilganlar o‘zlariga: ‘Qanday qilib biz

Xudoni eng yaxshi tarzda ulug‘lashimiz mumkin?’ deb savol bermas edilar. Rabbiy ularning xayolida yo‘q edi.”

Men shunday deb o‘yladim: «Qani edi, o‘z mablag‘larini shu tariqa sarflayotganlar o‘z yo‘llarini Xudo qanday ko‘rsa, shunday ko‘ra olsalar edi! Ular muhtasham binolarni qad ko‘tarmoqdalar, ammo ularning rejalashtirishi va o‘ylab topishlari koinot Hukmdorining nazarida naqadar ahmoqonadir. Ular qanday qilib Xudoni ulug‘lashlari mumkinligini yurak va aqlning barcha quvvatlari bilan o‘rganmayaptilar. Ular insonning birinchi burchi bo‘lgan mana shu narsani ko‘zdan qochirdilar.»

“Bu ulug‘vor binolar qad ko‘tarar ekan, ularning egalari o‘z nafsi istaklarini qondirish va qo‘shnilarining hasadini qo‘zg‘atish uchun ishlatishga pullari borligidan mag‘rurona shuhratparastlik bilan quvonardilar. Ular shu tariqa sarflagan mablag‘ning ko‘p qismi zo‘ravon talablar bilan, kambag‘allarni ezib-siqib qo‘lga kiritilgan edi. Ular osmondagi har bir tijoriy muomala hisobi yuritilishini unutdilar; har bir nohaq bitim, har bir firibgarona ish o‘sha yerda qayd etilgandir. Shunday bir vaqt kelmoqdaki, o‘z firibgarligi va takabburligida insonlar shunday bir nuqtaga yetadilarki, Rabbiy ularga undan o‘tishga yo‘l qo‘ymaydi, va ular Yahovaning sabr-toqatining ham bir chegarasi borligini bilib oladilar.”

“Keyin mening ko‘z o‘ngimdan o‘tgan manzara yong‘in vahimasi edi. Odamlar baland va go‘yoki yong‘inga chidamli binolarga qarab: ‘Ular mutlaqo xavfsiz’, — dedilar. Ammo bu binolar go‘yo qatronдан yasalganday yonib ketdi. Yong‘in o‘chirish mashinalari bu vayronagarchilikni to‘xtatish uchun hech narsa qila olmadi. O‘t o‘chiruvchilar esa mashinalarni ishga sola olmadilar.

“Menga shunday ko‘rsatildiki, Egamizning vaqti kelganda, agar mag‘rur, izzatparast insonlarning qalblarida hech qanday o‘zgarish yuz bermagan bo‘lsa, odamlar qutqarishda qudratli bo‘lgan qo‘l halok etishda ham qudratli bo‘lishini bilib oladilar. Hech bir yerdagi kuch Xudoning qo‘lini to‘xtata olmaydi. Binolarni barpo etishda ularni Xudo odamlarni O‘z qonunini mensimaganlari va xudbin shuhratparastliklari uchun jazo yuborish uchun belgilagan vaqt kelganda vayronagarchilikdan saqlab qoladigan hech qanday materialdan foydalanib bo‘lmaydi.” Testimonies, 9-jild, 12, 13.